

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3334/2023
27.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Негослав Гачић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за путеве Ваљево а.д. из Ваљева, чији је пуномоћник Душан Деспотовић, адвокат из ..., ради исплате, накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5312/22 од 28.02.2023. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5312/22 од 28.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5312/22 од 28.02.2023. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 100/20 од 09.09.2022. године, обавезан је тужени да тужиоцу исплати: увећану зараду за прековремени рад за период од априла 2017. године закључно са јуном 2018. године, у појединачним месечним износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде са затезном каматом од доспелости до исплате, увећану зараду за прековремени рад за период од априла 2017. године до новембра 2019. године у појединачним месечним износима ближе наведеним у изреци првостепене пресуде са затезном каматом од доспелости до исплате, увећану зараду за рад на дан крсне славе 19. децембра и то за 2017. годину, 2018. годину и 2019. годину у појединачним износима за сваку годину са затезном каматом од доспећа до исплате, накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор за 2017. годину у износу од 16.289,13 динара са затезном каматом почев од 22.06.2020. године до исплате и за 2018. годину у износу од 17.215,93 динара са затезном каматом почев од 22.06.2020. године до исплате; да за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за ПИО Филијала Шабац на досуђене износе увећане зараде и да тужиоцу накнади трошкове спора од 174.536,00 динара са затезном каматом од извршности до исплате, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова преко овог износа

до траженог износа од 228.000,00 динара са затезном каматом одбијен. Одбијен је тужбени захтев за исплату увећане зараде за прековремени рад преко досуђеног износа за фебруар 2018. године до траженог износа од 12.189,27 динара тј. за износ од 59,21 динар са затезном каматом почев од 22.06.2020. године до исплате, као и захтев за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање на тај износ.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 5312/22 од 28.02.2023. године ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен захтев за исплату затезне камате почев од 22.06.2020. године до исплате, на досуђене износе увећане зараде за прековремени рад из става првог, алинеја прва изреке побијане пресуде и то за период почев од априла 2017. године закључно са јуном 2018. године, у појединачним месечним износима ближе наведеним у том ставу изреке и на досуђене износе по основу накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор у ставу првом, алинеја четврта изреке побијане пресуде за 2017. и 2018. годину у појединачним месечним износима ближе наведеним у том ставу изреке, као и захтев да тужени за тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО преко досуђених износа главнице увећане зараде. Ставом другим изреке, у преосталом делу жалба туженог је одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П1 100/20 од 09.09.2022. године у преосталом усвајајућем делу тужбеног захтева и делу одлуке о трошковима поступка. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у ставу другом и трећем изреке, како то произлази из навода ревизије, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...18/20 и 10/23 – др. закон, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Предмет тужбеног захтева у овом спору је исплата и накнада материјалне штете због мање обрачунате и исплаћене зараде за прековремени рад и за неискоришћени годишњи одмор и за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду ПИО на износе увећане зараде, тужиоцу као запосленом код туженог. По оцени Врховног суда нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер питање увећања зараде за прековремени рад, накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор, као и уплате доприноса по овим основима код РФ ПИО, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају.

По оцени Врховног суда, побијана пресуда донета је у свему у складу са утврђеним чињеничним стањем на које је правилно примењено материјално право – одредбе Закона о раду и Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Тужени се у ревизији позвао на пресуду Апелационог суда у Нишу Гж1 2735/2017 од 11.09.2018. године, као на другачију одлуку донету у истој чињеничној и правној ситуацији, међутим, ту одлуку није приложио уз ревизију већ је приложио текст преузет из правне базе програмског пакета „Пропис Софт“ без изреке и образложења пресуде, а у ком тексту се указује на примену одредбе члана 8. ЗПП у погледу доказне

снаге исказа парничних странака и сведока поводом прековременог рада. Како се посебна ревизија, сходно цитираном члану 404. ЗПП, може изјавити само због погрешне примене материјалног права, док из ревизије произлази да се другостепена пресуда побија и због погрешне примене процесно правних одредаба, односно одредаба ЗПП, то приложени текст не може бити од било каквог утицаја на дозвољеност ревизије туженог.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени према члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 21.05.2020. године, када је средњи курс НБС био 117,5964 динара за 1 евро. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 424.347,66 динара, односно 3.608,51 евро по наведеном курсу.

Како у спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија туженог није дозвољена, па је применом одредбе члана 413. ЗПП, донета одлука као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић